

ת"פ 22847/12/10 - מדינת ישראל נגד ניסים בובליל, אברהם יקואל, יוסף גורדון, ואח'

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 22847-12-10 מדינת ישראל נ' בובליל ואח'

ת"פ 23916-10-13 מדינת ישראל נ' יקואל ואח'

19 ביוני 2014

בפני כב' השופט משה יועד הכהן

המאשימה:

מדינת ישראל

נגד

הנאשמים:

1. ניסים בובליל

2. אברהם יקואל

3. יוסף גורדון

ואח'

נוכחים:

ב"כ המאשימה: עו"ד אוהד בורשטיין

ב"כ הנאשמים 5-7: עו"ד מתן מרידור ועו"ד דליאור סער

החלטה

גזר הדין יינתן בשעה 14:00.

ניתנה והודעה היום כ"א בסיוון תשע"ד, 19/06/2014 במעמד הנוכחים.

משהיועד הכהן, שופט

גזר דין

בעניינם של הנאשמים 5 ו-7

הנאשמים 5 ו-7 (להלן - **הנאשמים**) הורשעו על יסוד הודאתם בעובדות כתב האישום, בעבירות לפי סעיפים 47א(1), בצירוף סעיפים 5, 2(א), 2(ב)(1), 2(ב)(2), 2(ב)(4), ו-4 לחוק ההגבלים העסקיים, תשמ"ח-1988, (להלן- חוק ההגבלים).

עובדות כתב האישום בהן הודו הנאשמים, מתארות את השתלשלות ההגעה להסדר בעניין מכרז עוטף עזה ומתייחסות לחלקו של הנאשם 5 שהיה גם חבר נשיאות התאחדות הקבלים, חבר הנהלת אגף פנייה חוזית וחבר ההנהלה המשותפת לאגף בנייה חוזית ואגף תשתיות בהתאחדות, כמו גם בעלים ומנהל של הנאשמת 7 ולחלקה של הנאשמת 7. עובדות אלה תוארו בהרחבה בהחלטה מיום 7.6.12 ובהן מתואר אופן ההגעה להסדר שהנאשמים שלפניו היו צד לו, זאת בנוסף לעובדות המשלימות שהוספו בהודעת המאשימה מיום 16.1.14.

במסגרת ההסדר, הוסכם על הצדדים לעתור במשותף לעונשים הבאים-

הנאשם 5: מאסר בפועל של חודשיים וחצי לריצוי בדרך של עבודות שירות; פיצוי למדינת ישראל לפי סעיף 77 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן- **חוק העונשין**) בסך 80,000 ₪, שישולם ב-10 תשלומים שווים ורצופים; התחייבות בסך 250,000 ₪ להימנע מעבירה לפי חוק ההגבלים במשך 3 שנים ממועד חתימת כתב ההתחייבות.

הנאשמת 7: פיצוי למדינת ישראל לפי סעיף 77 לחוק העונשין, בסך 240,000 ₪, אשר ישולם ב-10 תשלומים שווים ורצופים; התחייבות בסך 800,000 ₪ להימנע מעבירה לפי חוק ההגבלים למשך 3 שנים ממועד חתימת כתב ההתחייבות.

הרשעתו של נאשם 5 בכתב האישום באה על רקע הרשעתו הקודמת בעובדותיו של כתב אישום מתוקן קודם, בגדרו

הורשע, ביום 13.1.13, בעבירה של צד להסדר כובל, לפי סעיפים 47(א)(1) וצירוף סעיפים 5, 2(א), 2(ב)(1), 2(ב)(2), 2(ב)(4) ו-4 לחוק ההגבלים.

על פי העובדות בהן הודה הנאשם במסגרת אותו כתב אישום, במהלך חודש מאי 2008 או בסמוך לו, המליץ בהיותו חבר נשיאות התאחדות הקבלנים, לפי קבלני מכרז מיגון עוטף עזה (להלן - **המכרז**), או חלקם, על קו פעולה לפיו קבלני המדף, שניגשו לשלב א' של המכרז וזכו בו, לא ייגשו לשלב ב' במכרז. זאת בשל טענות שהיו להם כלפי התנאים הכלכליים של המכרז, בשל התייקרות מחירי התשומות, בעיקר עליית מחירי הברזל. באופן קונקרטי הודה הנאשם בכך, שבין התאריכים 12.5.08 - 20.5.08 השתתף, לכל הפחות, בשתי פגישות עם חלק מנושאי המשרה בקבלני המכרז. במהלך אותן פגישות הביע הנאשם תמיכה במהלך והמליץ למשתתפים שלא לגשת למכרז, ככל שלא יתקבלו טענותיהם נגד תנאיו ובהם הטענה כי במסגרת אותם תנאים לא ניתן פיצוי הולם לעלייה במחירי הברזל. בהמשך, הוסיף הנאשם וקידם את אותו מהלך בכך שפעל מול קבלני המדף להשגת הסכמתם של כל קבלני המדף, שלא לגשת לשלב ב של המכרז.

בגדרי הסדר הטיעון הקודם, הגיעו הצדדים להסדר לגבי עונש מוסכם, שלגבי הטלתו יעתרו לבית המשפט: מאסר בפועל של 60 ימים שירוצה בעבודות שירות, פיצוי למדינת ישראל לפי סעיף 77 לחוק העונשין בסך ₪ 60,000 וכן התחייבות בסך ₪ 250,000 להימנע מעבירה לפי חוק ההגבלים במשך 3 שנים ממועד חתימת כתב ההתחייבות.

בגזר דין מיום 18.3.13 אישרתי את הסדר הטיעון והטלתי על הנאשם את העונשים המפורטים בו.

באותו גזר דין פורטה העובדה, שביום 7.6.12 ניתנה החלטת בית המשפט (להלן - **ההחלטה הראשונה**) למחוק את האישום הראשון, החופף במידה רבה את האישום שבו הודה הנאשם במסגרת כתב האישום המתוקן. ב"כ הנאשם, במסגרת טיעונו לעניין גזר הדין, ציין כי הנאשם נאלץ להתמודד בשתי חזיתות, הן לגבי האישום הראשון בכתב האישום המקורי, אשר לעצם התרחשותו לא הייתה מחלוקת, והן לגבי האישום השני שכאמור לא ברור אם יושב על כנו על ידי בית המשפט העליון. הפיתרון בו בחר, הודיה במסגרת כתב אישום מתוקן ועתירה לעונש מוסכם היו בגדר הרע במיעוט מבחינתו.

בגזר הדין ציינתי כי כאשר מדובר בהסדר עונשי סגור, אין בית המשפט נצרך לקבוע באופן קונקרטי מתחם ענישה בעבירה בנסיבותיה, וכל שעליו לבחון האם העונש המוסכם אינו מהווה חריגה בלתי ראויה ובלתי מידתית מתווך הענישה הראוי בנסיבות העניין, ובהתחשב באשמו של הנאשם. זאת תוך התחשבות גם בהלכה הפסוקה, לפיה ימעט בית המשפט בהתערבות בהסדרים עונשיים אליהם הגיעו הצדדים וכבד בדרך כלל את שיקול דעתה של התביעה בהגיעה להסדר.

בגזר הדין ציינתי, בנוסף, כשיקול מרכזי שהוביל אותי לכבד את ההסדר היה האמור בהחלטתי מיום 7.6.12, בעניין האפליה הבלתי מוצדקת שננקטה על ידי הרשות להגבלים כלפי הנאשמים בכתב האישום דנן, לבין התייחסותה הסלחנית לקו פעולה דומה שנקט בו איגוד בתי החולים לחולים כרוניים, שאותו בחרה שלא להעמיד לדין. קבעתי בגזר הדין כי אותה אפליה אמנם אינה מצדיקה את מחיקת האישום, בין היתר כלפי הנאשמים, אך היא מחייבת התחשבות

משמעותית בעונש שיוטל. עוד ציינתי כי על אף שהנאשם היה מוציא ומביא מטעם התאחדות הקבלנים, בעניין המהלכים להחרמת המכרז, הרי שלא יוחסה לו במסגרת כתב האישום המתוקן אחריות למהלכים המתוארים בסעיפים 1-3 בפרק הרקע של אותו כתב אישום, ובהם פניית מנכ"ל ההתאחדות לחברי ההתאחדות, מיום 12.05.08 וההודעה שפרסם נשיא ההתאחדות מיום 18.05.08.

ביום 1.9.13 קיבל בית המשפט העליון את ערעורה של המדינה בע"פ 6328/12, על החלטתי מיום 7.6.12, והורה להשיב על כנו את הסעיף השני בכתב האישום כלפי הנאשמים שלגביהם נמחק, כולל הנאשמים שבפניי. עקב כך, ועל פי הנחייתו של בית המשפט העליון, דנתי בשאר הטענות המקדמיות שהעלו הנאשמים ובהחלטה מיום 12.1.14 דחיתי אותן.

לאחר דחיית אותן טענות, הגיעו הצדדים להסדר הטיעון הנוכחי המונח לפני, מיום 10.02.14, שבו הופרד משפטם של הנאשמים ממשפטם של יתר הנאשמים בת"פ 22847-12-10, נקבע כי הנאשמים יודו בעובדות כתב האישום המיוחסות להם ובעובדות המיוחסות להם בפרטים הנוספים שהוגשו לבית המשפט ביום 16.1.14. עוד נקבע, כי הנאשמים יורשעו על פי הודאתם ויוטלו עליהם העונשים המפורטים בפתיח לגזר הדין. עוד סוכם כי הנאשמים לא יגישו ראיות לעונש ויסקימו לצורך הטיעונים על העובדות המוסכמות המתוארות באישום השני שבכתב האישום ובפרטים הנוספים, וכן לגבי העובדה שלנאשמת 7 חולטו ערבויות בסך 100 אלף ₪, כמתואר בסעיף 2 ט לכתב האישום המתוקן.

לנוכח השתלשלות האירועים המתוארת לעיל, ולנוכח העובדה כי בשני המקרים מצא הנאשם 5 לנכון להודות בעובדות כתב האישום שיוחסו לו בשלב מוקדם של ההליך מבחינתו, היינו לאחר ההחלטה בטענות המקדמיות בשלב הראשון, ולאחר ההחלטה בטענות המקדמיות בשלב השני, וכן בהינתן יתר הטעמים שפורטו על ידי ב"כ הצדדים וכן בהינתן העונש אותו ריצה הנאשם 5 בעקבות הודאתו בעובדות כתב האישום המתוקן הקודם, ההסדר אליו הגיעו הצדדים גם הפעם הוא ראוי, מדוד ומאוזן ולפיכך אני מוצא לנכון לכבד אותו.

לפיכך, אני מטיל על הנאשמים את העונשים הבאים:

הנאשם 5:

1. מאסר בפועל של חודשיים וחצי, לריצוי בדרך של עבודות שירות. עבודות השירות ירוצו באגודה למען העיוור, ברחוב הרב יוסף גמליאל 1 בגדרה, 5 ימים בשבוע, 8 וחצי שעות עבודה יומיות. הנאשם יתייבב לצורך ריצוי עבודות השירות ביום 31.8.14 לצורך קליטה והצבה במשרדי הממונה על עבודות שירות, מפקדת מחוז דרום באר-שבע, לא יאוחר מהשעה 08:00.
2. פיצוי למדינת ישראל לפי סעיף 77 לחוק העונשין, בסך 80,000 ₪, אשר ישולם ב-10 תשלומים זהים ורצופים בכל 1 לחודש החל מיום 1.7.14.

3. התחייבות בסך 250,000 ₪ להימנע מעבירה לפי חוק ההגבלים העסקיים, במשך 3 שנים ממועד חתימת כתב ההתחייבות. ההתחייבות תיחתם בתוך 7 ימים מהיום.

הנאשמת 7:

1. פיצוי למדינת ישראל לפי סעיף 77 לחוק העונשין, בסך 240,000 ₪, אשר ישולם ב-10 תשלומים זהים ורצופים בכל 1 לחודש, החל מיום 1.7.14.

2. התחייבות בסך 800,000 ₪ להימנע מעבירה לפי חוק ההגבלים העסקיים, במשך 3 שנים ממועד חתימת כתב ההתחייבות, אשר תיחתם על ידי המוסמך לכך מטעמה בתוך 7 ימים מהיום.

העתק גזר הדין יועבר לממונה על עבודות השירות.

זכות ערעור לבית המשפט העליון בתוך 45 יום מהיום.

ניתן והודע היום כ"א בסיוון תשע"ד, 19/06/2014 במעמד הנוכחים.

משה יועד הכהן, שופט